

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

החברותא שהביאה חברותא

ליל שמונים שהיה הקב"ה יושב ומצפה לו לקיים הבטחתו להוציאם מארץ מצרים' (מד"ש). הקב"ה ישב וצפה לגאל את כלל ישראל וכן ה' מחפה לגאל כל אחד עם הגלויות והקשיים שהוא עובר, והגם שנראה כביכול שהכל חשוך וכבר שנים רבות הוא מצפה לישועה שלו שבוששת מלבוא, עליו לדעת שה' עמו ומצפה לגאל אתו כמאמר הכתוב "עמו אנכי בצרה" - ה' נמצא אתך בתוך הצרה; "אחלצהו ואכבדהו" - ה' עוד יחלץ אותך מהקשי, ולא עוד אלא שה' יושב ומצפה לזמן שבו הוא יוכל לגאל אתנו גאלה כללית וגאלה פרטית.

ופעמים רבות ה' מכין תרופה למכה שנים רבות קדם כשאדם עדין לא מודע כלל לבעיה וזה מראה עד כמה הכל מתכנן וה' מכין הכל לטוב לנו.

נביא כאן ספור נפלא בענין זה מאחד התלמידי חכמים החשובים:

אבי שליט"א הקיים ישיבה באזור המרכז בעשר אצבעותיו והוא השקיע בה את כל כוחותיו וכשוריו. מלבד מה שהוא נשא את העל הגשמי הוא נשא בעקר את העל הרוחני, כך שמלבד שאבי שמש כראש ישיבה הוא שמש להרבה בחורים כאבא רוחני וגשמי.

עד היום אני זוכר כיצד אבי היה עמך עם בחורים מתחת לבית בשעות המאחרות של הלילה ומחזק ומעודד את רוחם. פעם שאלתי אתו למה הוא

<< המשך בעמוד ד

לקח מהפרשה

לחיות את קרבת ה' שהיתה ביציאת מצריים - היום

ויודה לאלוקיו שבראו. וכונת בתי הכנסיות... שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לקל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו... שאין לאדם חלק בתורת משה רבנו, עד שנאמין בכל דברנו ומקרנו שכלם נסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם וגו'."

והיות שבזמן החשך קשה לראות את הטוב נצטוינו בפרשתנו "והגדת לבנך" תהיה עסוק בחסד

ה' בתוך הבית שלך, תחדיר לילדים אהבת ה' ואת הקשר האמיתי שלנו עם הבורא, ולכן ראוי לשבת בכל יום ולכתב חסדים שה' עשה עמנו ולדבר מכה, וזה נותן את הכוחות לזמנים של קשי אך כאשר אדם לא עסוק בחסד עלול להיות לו טענות וחסר אמונה.

ולפיכך בתוך הפרשה הנפלאה של כל הנסים והנפלאות מובא (במד"ש) טרגדיה נוראה שארעה ממש זמן קצר לפני שכלל ישראל נגאלו ממצרים. חז"ל מלמדים אתנו שבזמן מכת חשך היו הרבה יהודים שמתו, ובריש פרשת בשלח מובא שזה היה ממש רב כלל ישראל.

נורא נוראות! כל כך הרבה יהודים לא זכו לצאת ממצרים או מתו ממש לפני הגאלה, ולמה? כי הם פשוט לא

פרשתנו שעוסקת ביציאת מצרים הנה מיסודות היהדות, שכלם ראו כמה הקב"ה מחבב ושומר עלינו וגואל אתנו בחסד וברחמים ובנסים עצומים. ובכל שנה אנו קוראים פרשה זו עם כל הפרטים וחיים את היסוד הגדול הזה שה' עמנו וגואל אתנו גם כאשר אנו נמצאים בתקף הגלות.

ולפיכך נצטוינו מצוות רבות זכר ליציאת מצרים כדגמת פסח, תפלין וזכירת יציאת מצרים בכל יום, היות שיש הרבה הסתרה בעולם הזה ובתקף הגלות הקשה והעבודה שלנו לגלות את הגאלות שיש לנו בכל יום ולהתחזק באמונה בגאלה השלמה.

כמו שנאמר "למען שתי אתי אלה בקרבך ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים" - ה' מודיע לנו שעשרת המכות בעקרב, נועדו בשביל כלל ישראל שיתבוננו בגדלת ה', באהבה שהוא אוהב אותנו ובהשגחתו הפרטית עלינו.

יציאת מצריים אינו רק נס שהיה לשעה אלא היא מסמלת על קרבת ה' אלינו ועל הגאלות שהוא יתברך גואל אותנו בכל יום כלשון הרמב"ן בשלהי פרשתנו, "ואין קל עליון חפץ בתחוננים, מלבד שידע האדם

בימים אלו שהקב"ה מזעזע את העולם וקורא לנו שנתעורר מהגלות ונבקש גאולה, שנצטער בצערם של ישראל הנתונים הם או בני משפחתם בצרה ובשביה ולהרבות בתפלות על כל כלל ישראל שלא יהיה נזק לשום יהודי וכלם ישבו במהרה בריאים ושלמים לבייתם, וכן נאמין שה' עמנו ושומר עלינו ויושב מצפה לגאל אתנו; ובכדי לזכות לגאולה צריך להדבק בו יתברך ולראות את הגאולות שיש לנו היום, וכן להרבות בתפלות מתוך ידיעה שכל תפלה מתקבלת ופועלת.

ידועה השאלה: הלא הקב"ה הוא זה שהוריד אותנו למצרים, ומה הגדלה במה שאחר כך הוציאנו משם? וההסבר לכה, שהנס הגדול - שה' הוציא אותנו ממצרים מזככים ומוכנים להדבק בו יתברך ולקבל ממנו את התורה, הו המעלה הגדולה. הו גם התשובה לכל הקשיים שיש לאדם: תשמח שה' מזכך אותך בכור הברזל בכדי שלא תתגאה, ובכדי שתשתלם במדות, תדע שה' מסובב הכל בכדי שנתקרב אליו ונזכה להדבק בו, ובכך נזכה לכל טוב בזה ובבא.

אנו לא צריכים לצפות דוקא שהכל יצליח לנו כפי מה שאנו חושבים שטוב לנו, כי המציאות היא שתמיד ישנם קשיים ותמיד ישארו לאדם איזה קשיים שהם, וזאת משום שה' מצפה שנתרומם מתוך הקשיים, שנסמך עליו שהוא עושה את הטוב ביותר עבורנו, שלא נשדר אוריה של חמיצות בבית, שנשרה בסביבתנו אוריה געימה שהכל טוב ומתוק.

ולפיכך נצטוינו בפרשתנו על מצות תפלין שמהותה קרבת ה' מתוך התבוננות בכל הטוב והחסד שיש לנו, תפלין מלשון "נפתולי אלקים נפתלתי". וזה מה שכתוב בפרשיות קדש וקה' כי יביאה, תודה על הבכור, על הילדים. תודה על הארץ ועל הבית על כל השפע שיש לנו בבית, וכן כל אחד ואחד צריך להודות על החסדים ולעשות מכה עסק בבית, לקחת את המשפחה לרקוד של קרבת ה', של הודאה, של המלכת ה' על כל הדברים הגשמיים שמביאים אותנו לרוחניות.

ובפרט בימים אלו שאויבי ישראל מנסים להרג כמה שיותר יהודים, רואים בחוש איך הקב"ה שומר עלינו; וצריך לעשות עסק מפל הטוב, ובד בבד לזעק מעמק הלב לפני ה' שיראה לכל באי עולם מי הם בניו האהוביו. וכשם שביציאת מצרים היו לכלל ישראל נסים מעל הטבע, כך ה' יעשה עמנו נסים ונפלאות וימהר ויחיש לגאלנו.

ועצה טובה לעצור בתחלת כל שעה ולעשות דקה של זכרון העולם הבא, לומר: 'ילדים, הבה ונראה כמה טוב לנו, לא חסר לנו כלום: ה' אוהב אותנו, בחסדי ה' אנחנו בריאים ויש לנו אבא, אמא, משפחה, אכל, בית וכל טוב, וגם הקשיים האלו והאלו שיש לנו, ה' נתן לנו אותם מאהבתו אלינו, בכדי שנתקרב אליו, וזה נותן לילדים כוחות וכלים להתמודד עם הקשיים, כי האמונה וקרבת ה' הם מה שהחזיקו ומה שמחזיקים את כלל ישראל במשך כל הגליות, והם אלו שיביאו אותנו לגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

רצו לצאת ממצרים! הם היו שקועים כל כך בגלות שהיה טוב להם להשאר במצרים, הם לא חפשו את ה' ולא צפו למתן תורה, וגם היה נשמע להם מפרך ללכת למדבר למקום ציה ושממה בלי אכל ומים בלי מטות ובלי אהלים, פשוט לצאת ביום בהיר למדבר; ולכן הם העדיפו להשאר במצרים.

ובמשך כל המכות הם היו עצובים, היה קשה להם לראות כיצד דברי משה רבנו מתקיימים והמצרים סובלים; כי הם אהבו את המצב שבו הם היו במצרים ופחדו שזה ישתנה. מאידך, כלל ישראל שהיו עם אמונה בה' ובמשה עבדו שמחו בכל מכה, הם ראו את יד ה' וזה חזק אתם שה' משלם גמול למצרים הרשעים ובקרוב עתיד לגאול אתם.

יש פאן למוד עצום, ה' שלח נסיונות לכל אחד ואחד ולפעמים יש לשני אנשים את אותו נסיון, ואדם בוחר אם להתעלות על ידי הנסיון או חלילה להתרחק מה' בגלל הנסיון. כשם שבמצרים היו יהודים שהתחזקו בתפלה לה' שיושיע אתם והלכו בנאמנות עם משה רבנו, ומאידך היו יהודים שהרגישו שחלילה כבר אין להם תקווה והם ישארו לעד במצרים ולשם כך עליהם לסדר לעצמם פתרונות אצל המצרים וכך לשרד את הגלות - כך בכל הגלויות בכלל ובפרט - יש לאדם בחירה אם לקשר את הקשי לה' להבין שה' קרא לנו שנשען עליו ונבטח בו ונתאזר עם הרבה סבלנות לקראת הגאולה, או לשקע בתוך הקשי ולהיות ממרמר ולנסות להסתדר לבד, חלילה.

ובכדי להנצל מכה צריך לעשות עסק מהגאולה ולראות את הגאולה כבר עכשו, עצם זה שכל אויבי ישראל מבית ומבחוץ עומדים עלינו לכלותנו והקב"ה מצילנו מידם, זו זעקה אדירה שה' עמנו ושומר עלינו מרב אהבתו אלינו.

וכן בפרט לכל אחד ואחד יש הרבה טוב, עצם זה שהוא חי בבריאות והוא זוכה לשמור תורה ומצוות ולהדבק בקב"ה ויש לו שפע כל טוב - אלו הם חסדים עצומים - ועלינו להיות עסוקים בטוב וכך יהיה לנו כח לעמוד בקשיים מתוך אמונה.

קשיים ונסיונות זה לא קל בכלל, זה פואב מאד. שלא נטעה לחשב שהנסיונות הקשים שהיו לאברהם אבינו שלקחו לו את אשתו ושהוא עקד את בנו על גבי המזבח ושלא היה לו מה לאכל - היו קלים - זה פואב לו מאד, כי אם לא אז מה הנסיון; ואולם הוא היה עם עין במר בוכה ולב שמח, הלב שלו היה נאמן לה' והוא המליך את ה' על הקשי בבטחון מלא שה' שגמל עמו כל כך הרבה טוב עשה את הטוב ביותר עבורו והוא התאזר בסבלנות וצפה לשיועת ה'.

וכן דוד מלכנו סבל כל כך הרבה מפל הכוונים, מגוים שרדפו אותו ומיהודים שרצו להרג אותו, ואפלו מהבן שלו - שהוריד אותו ממלכותו ונסה בכל דרך אפשרית להרגו - אולם דוד אומר על הכל: 'ואני תפלה', אני דבק בקב"ה בשעת הנסיונות למרות שהם קשים לי מאד, אני מבין שהוא שלח אתם, ואם כן, זה בודאי מה שטוב לי כי על ידם אני דבק בו יתברך.

מקשי השעבוד. כדגמת אדם שיש לו מליארדים בבנק, אבל הוא לא משתמש בהם, והוא לבוש בגדים בלויים ומחפש אחר מאכלים פחיתים. כן הדבר, כאשר אדם לא משתמש בכל המתנות שה' העניק לו, והוא עסוק בחפוש אחרי קטנות שבקטנות.

אדם יצטרע אחרי מאה ועשרים, כמה ה' היה לידי כמה ה' נתן לי ולא הבחנתי בכך, לא דברתי אתו לא הודיתי לו, תחיה את ה' ואת כל הטוב שהוא נותן, מה שאתה יכול לאכול זה חדוש עצום הרבה יותר מיציאת מצרים כמו שאמרו חז"ל (פסחים קיח) שנותן לחם לכל בשר זה הגבה שבהדו לה'.

ה. כאשר יצאנו ממצרים צונו הבורא על מצות תפלין, היות שכעת איננו רואים את המופתים שבאו על המצרים, לכן אנו מניחים תפלין שעשויים מאילי מצרים - הם הבהמות - ואנו נזכרים בנסים שעשה ה' עבורנו במצרים, ומתבוננים בחסדים העצומים שהבורא עושה עמנו בימינו ובאים מכך לאהבתו.

ולכן אנו מניחים את התפלין כנגד הלב והמח שהם שני האברים המרכזיים שבאדם - המח הנו משכן החכמה, והלב, מפעיל ומזרים דם מחמצן לכל האברים - בכדי שנתבונן בחסדים העצומים שה' מכריא את גופנו בכל עת, וזו ההוכחה לאהבת ה' אלינו.

א. בגמרא בכרכות מובא ששלשה דברים נקנין ביסורים ארץ ישראל תורה ועוה"ב, חז"ל מלמדים אותנו כאן יסוד עצום; יש לך קשיים תדע שאתה קונה עמם דברים נפלאים, אתה מתגבר על עצמך ולא כועס, אתה לומד תורה ודבק בבורא, אתה הולך לקבל על כך מליארדים - עוה"ב, וכאשר אדם מתבונן בכך קל לו יותר להתמודד.

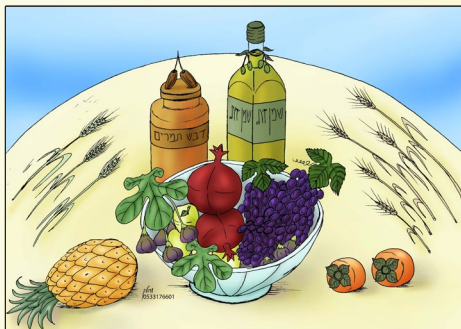
ב. בימים אלו שרואים בחוש שרק הקב"ה מנהל את העולם, עלינו להמליך את ה' על כל המארעות המתרחשות בעולם. וזה מהות התפלין שאנו מניחים על הזרוע במקום השריר וכן על הראש כנגד המח, ומכריזים בכך שהכח והשכל שלנו הם מתנה מאתו יתברך והוא לבד נותן לנו כח לעשות חיל ועלינו להודות לו על כך.

וכן כאשר אדם לומד, שימליך את ה' על הלמוד שלו שהוא יתברך חונן לאדם דעת. ולא יחפש להגדיל את כבודו וחכמתו האישית אלא יחפש את רצון ה' בלמודו. וכאשר אדם עוסק במעשים טובים לאחר הלמוד, וכן הוא מרומים את בני ביתו - זה סימן שלמודו לשם שמים.

ג. יש שתי דעות עקריות בתפלין שיטת רש"י ושיטת ר"ת, בכדי שזוכר תמיד שיש שתי דעות וגם כאשר אדם נוהג הפוך מאתנו, לא נקפיד ולא נעשה מחלוקות. היות שכל אחד פוסק לפי רבותיו לפי פסק ההלכה.

ד. גלות מצרים, מסמל לגלות הדעת שאדם נאטם מחו ולבו

פנינים מצויידים

הפרות מלאים בהרבה מנפלאות הבורא, וכשאדם מתעמק בהם הוא מגיע לקרבה עצומה ולהרגשה של מתיקות נפלאה בקב"ה וכל זה בחנם בלי כסף, וזה דבר שכשאדם לא מתעמק בו הוא יכול לאכול כל ימי חייו פרות וירקות נפלאים, ואינו חש מתיקות בקב"ה, ועל פו צריך תמיד להתעמק בהם ולפרש את הנפלאות ועל ידי זה לבוא לאהבת ה'!

בט"ו בשבט אנו מודים לקב"ה על כל האילנות והפרות הנפלאים, וכן על שיש לכל פרי ופרי צבע וטעם שונה מחברו, שעל ידי פו יש לנו רצון ותאבון לאכול כל פרי ופרי באפן מיחד.

ט"ו בשבט זה זמן של התחדשות - שאפילו אחרי החרף הקר והקשה הבריאה מתחדשת, וכן כל אחד ואחד, אחרי הנפילות שלו - יש פריחה ועליה חדשה.

מיד בזמן חניטת הפרות נהיה כבר ראש השנה לאילנות, בעת שהשרף שעולה באילנות ללמדנו שנעריף את הדברים הקטנים וכך נזכה לכל טוב.

בט"ו בשבט אוכלים גם פרות יבשים, ללמדנו שגם כשאדם מרגיש את עצמו יבש, שידע שהתכן שלו מלא בטוב כפרות יבשים, שמרוכז בהם הרבה טוב ומתיקות.

כל גשם שיורד מביא מאכלים מתוקים עבורנו ומביא ילדים, ולפיכך עוד בעצמו של החרף בטו בשבט, אנו עושים ראש השנה לאילנות, ומודים על הפרות שיגדלו לנו בקיץ הבא עלינו לטובה, כי כבר כעת נעשים נפלאות עצומים בענין גדילת הפרות עד שבקיץ הם מוכנים עבורנו.

בט"ו בשבט זה זמן להתבונן בוטמינים הנפלאים שבכל פרי ולהודות על כך לקב"ה.

בסוף השיחה הצייע אבי שהוא בעצמו ילמד בחברותא עם חזקי וכה הוא יכניס אתו לענינים, ואכן מני אתו יום אבי הקדיש מזמנו היקר שעה שלמה בכל יום ללמוד עם חזקי, למוד שנסך בחזקי כוחות מיוחדים ורומם את רוחו מאד. אחרי כמה שנים זכה חזקי להקים בית נאמן בישראל, הוא שכר דירה בשכונת לישיבה ונמנה על אחד האברכים החשובים בשכונה.

לפני כחמש שנים אבי חלה במחלה קשה ומני אז מצבו הרפואי הלך והדרדר, באותו זמן אבי מנה את אחי הגדול ששמש כמגיד שעור בישיבה לעמוד בראשותה, ואחרי תקופה לא ארכה היא עברה לעיר אחרת סמוך למגוריו של אחי.

אבי ששנים רבות היה רב מעש מצא את עצמו בבית עם מצב רפואי מרכב שבקשי מאפשר לו לצאת לתפלות. יום אחד כשקפצתי לבקר את הורי ושוחחתי עם אמי והיא אמרה לי: "יש לי הרגשה שחסר לאבא משהו שילמד אתו בחברותא, אולי אתה מכיר משהו שיהיה מוכן ללמוד עם אבא כל בקר בחברותא?" אמרתי לה שאני אחשב ויצאתי מהבית. האמת שלא ידעתי את מי להצייע ובקשתי מה' שיזמין לאבי אברהם הגון שילמד עם אבי בכבוד ובסבלנות למרות כל המגבלות שהוא סובל מהם.

התקיים בי "עוד הם מדברים ואני אשמע", ועוד באותו יום כאשר יצאתי מתפלת ערבית הבחנתי בחזקי שבדייק נכנס לבית המדרש. כשהבחין בי הוא נגש אלי ושאל "מה שלום אביך?" עניתי לו שאבא לא בקו הבריאות, הוא כל היום בבית ואנו מחפשים מישהו שילמד אתו בחברותא.

כשהוא שמע זאת אורו פניו, הוא אמר: "יש לי הכרת הטוב עצומה לאביך בתקופה שבה לא הסתדרתי בשום ישיבה, ואז אמרתי לעצמי שאם לא יקבלו אותי בישיבה של אבי אני פשוט אעזוב את עולם הישיבות ואחפש לי עסוק אחר".

"ובזכות המסירות והאכפתיות של אבי, שלא רק שקבל אותי לישיבה אלא גם הקדיש מזמנו היקר ולמד עמי, זכיתי להיות בן תורה ולהקים בית של תורה, ובודאי שאני שמח להשיב לאביך טובה וללמד עמו בחברותא".

מני אתו יום, אתו אברהם לומד עם אבי בחברותא ואמי אומרת שהשעות הכי טובות של אבי הם השעות שבו הוא לומד עם חזקי, ונתחמם בנו במוחש מאמר החכם מפל אדם: "שלח לחמך על פני המים כי ברב המים תמצאנו".

הערת המערכת: בדומה לספור זה ישנו ספור ידוע על מורנו ורבנו רשכה"ג פוסק הדור הרב וואזנר זצוק"ל, שבא להתקבל לישיבת יח"ל, ר' מאיר שפירא ראה שהישיבה לא מתאימה לכשרו ויאמר לו שהוא לא התקבל לישיבה, וכאשר ר' מאיר שפירא ראה את התמדתו הגדולה של הגר"ש וואזנר שבזמן שהמתין לרכבת ישב ללמד בישיבה - החליט פו לקבלו - ובסוף מפל תלמידיו של ר' מאיר שפירא הוא זכה שדוקא הרב וואזנר יקים את שם הישיבה לתפארת אחרי החרפו הנורא של יהדות אירופה בכלל, ושל ישיבת יח"ל בפרט.

אנו למדים מכך שלא להתיאש משום ילד ומשום תלמיד כי אי אפשר לדעת מה יצא ממנו וכמה טוב נזכה על ידו בזה ובבא.

לא אומר להם שהוא ממחר ושידברו אתו מחר, והוא השיב לי: "בני היקה, ישיבה זה לא רק מקום שמלמדים בו, ישיבה זה מקום שבונים בו את הדור הבא, בישיבה יש בחורים שקשה להם בשדוכים או כל מיני קשיים אחרים והם מחפשים און קשבת לכל המעברים שלהם ולי יש את הזכות לשמע אתם בסבלנות, לחזק ולעודד את רוחם, וגם לתת להם עצות מנסיוני רב השנים".

למרות שהייתי אז בחור צעיר התפעלתי מאד מאבא שלי, ידעתי שהוא משקיע את כל כלו כוכי הרבים ובעשית חסה, בנוסף על הרבצת התורה הגדולה שלו.

ספור מיוחד זכור לי מאותה תקופה, ספור שנגע לי ללב וחרוט בי עד היום: היה בחור אחד בשם חזקי שהיו לו מדות טובות ויראת שמים אולם בלמודים הוא לא היה מהמצלחים, הוא היה קשה הבנה - בלשון המעטה - ואחרי שנסה להתקבל בכמה ישיבות ללא הצלחה הוא נסה להתקבל בישיבה של אבי.

הר"מ שהיה אחראי על המבחנים לישיבה אמר לאבי שאין מה לקבל את הבחור כי הוא לא יעמד בקצב הלמודים, "חבל לקבל אתו ובסוף להבין שהוא פשוט לא מתאים, עדיף לומר לו מראש שהוא לא יתקבל ולסיים עמו בכבוד" אמר הר"מ.

אבי שהיה לו לב רחב ומבין קרא לחזקי ואמר לו שפכל הנראה הישיבה לא מתאימה עבורו ועדיף שיחפש לו ישיבה אחרת, באותם רגעים חזקי פרץ בכי ולא יכול היה לדבר, אבי שגם פו כלו רחמנות ואכפתיות לבו נמס והוא לטף את ידו של חזקי בחם ואמר לו: "אני ראה את הרצון הגדול שלך להתעלות בישיבה ואני מקבל אותך ובעזרת ה' תצליח".

אחרי כחודשים כאשר חזקי לא כל פו השתלב והיה קשה לו מאד עם סדרי הישיבה, נגש המשגיח לאבי ואמר שאין שום טעם להחזיק את חזקי בישיבה. אבי שמע והביל, הוא קרא לחזקי ואמר לו שבשביל התועלת האישית שלו הוא ממליץ לו לעבר לישיבה אחרת ואף יצר קשר עם ראש הישיבה השניה והמליץ בחם על חזקי שאכן עבר ללמוד באותה ישיבה, אולם אחרי כחודשים חזקי שוב הופיע בישיבה של אבי וטען שהוא ממש לא מסתדר באותה ישיבה והוא רוצה לשוב לישיבה שלנו.

עד היום צרוב בזכרוני כיצד אבי עמד בסלון ומשוחח בלהט עם המשגיח שבשום אופן לא הסכים לקבל שוב את חזקי לישיבה, כאשר באמצע השיחה אבי נגש לארון הספרים, הוציא נביא יחזקאל ואמר למשגיח: "לפני כמה שנים השתתפתי בוועידה למחנכים ושם הובאו דבריו הקדושים של הנביא יחזקאל ושצריכים להיות עטרה בראשו של כל מחנך".

וכך עמד אבי והקריא (פפרק לד): "בו אדם הנבא על רועי ישראל ואמרת לרעים כה אמר ה' את הנחלות לא חזקתם ואת החולה לא רפאתם ולנשברת לא חבשתם ואת הנדחת לא השבתם ואת האבדת לא בקשתם ובחזקה רדיתם אתם ובפרה: ותפוצינה מבלי רעה ותהיינה לאכלה לכל חית השדה לכן הרעים שמעו דבר ה': כה אמר ה' הנני אל הרעים ודרשתי את צאני מידם והשבתים מרעות צאן ולא ירעו עוד הרעים אותם וגו' ", סים אבי ואמר: "הפסוקים הללו שאדערט מיין ביינער - מרעידים לי את העצמות - ואני לא מסגל להוציא את חזקי מהישיבה".